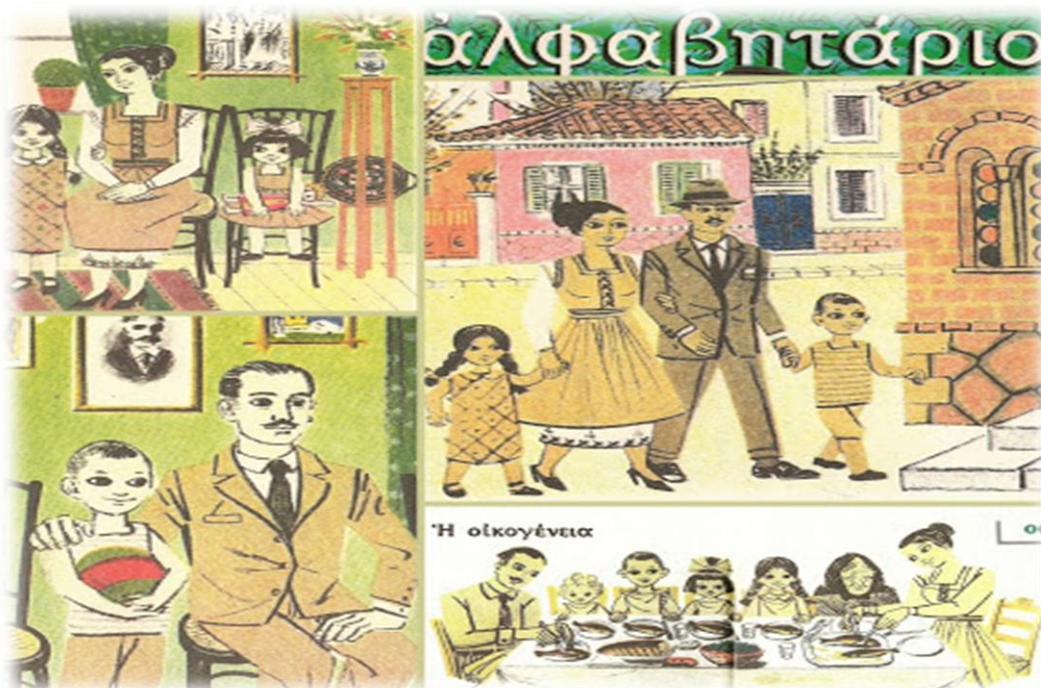

ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ.

Κωνσταντίνος Γανωτής.

Μοῦ συμβαίνουν κάποτε κρίσεις άτομιμοῦ καὶ αἰσθάνομαι μιὰ εὐχαρίστηση πὺ γέρασα καὶ θὰ φύγω σύντομα ἀπ' τὴ ζωὴ. Ξεχνᾶω δηλαδὴ τὰ ἐγγόνια καὶ τὰ δις/τρισεγγόνια μου καὶ νιώθω ἀνακούφιση, πὺ δὲν θὰ ζῶ ν' ἀντικρύσω τὶς δυσκολίες, πὺ θὰ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ τὰ παιδιὰ τους.

Αὐτὲς τὶς δυσκολίες, πὺ φοβᾶμαι καὶ νὰ τὶς ὄραματιστῶ, τὶς βλέπω ἀρχινισμένες κιόλας στὴν ἐποχὴ μας. Οἱ σύγχρονοι (κιόλας) γονεῖς εἶναι πανικόβλητοι μπροστὰ στὴν ἀνικανότητα νὰ ὄνειρευτοῦν καλοὺς ἀνθρώπους κι εὐτυχισμένους σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Οὔτε βέβαια καὶ τὰ παιδιὰ τους. Αὐτοὶ πὺ ἔχουν τέτοια ὄνειρα ξεχνοῦν ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι δὲν νιώθουν ἐνάρετοι κι εὐτυχισμένοι καὶ κατέχονται ἀπὸ μιὰ ἀσάφεια καὶ μιὰ νευρικήτητα, ἀκόμα καὶ ὅταν « ποιοῦν πάντα τὰ προστεταγμένα ». Δὲν τολμοῦν οἱ σημερινοὶ “ καλοὶ ” γονεῖς νὰ παραδεχτοῦν ὅτι ἀκόμα καὶ ἡ δειλὰ ἐκφραζόμενη καλὴ διάθεσή τους ἀποτελεῖ ὑπόθεση μαρτυρίου. Κι ἐπειδὴ γίνονται μάρτυρες χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἀλλὰ θέλουν χωρὶς κόστος νὰ ζήσουν μιὰν ἐπίφαση βασιλείας τῶν οὐρανῶν, πέφτουν σὲ μιὰ ἀγανακτισμένη κατάθλιψη μέσα στὴν ἀσάφεια ἂν ζοῦν σωστὰ, ἂν κάνουν τὸ καθῆκόν τους, ἂν εἶναι εὐτυχισμένοι. Δὲν κατορθώνουν δηλαδὴ νὰ μιλήσουν γιὰ ἠθικὴ καὶ σοφρωσύνη στὰ παιδιὰ τους οὔτε στοὺς μεγάλους τοῦ σπιτιοῦ τους.

Και συμβαίνει τώρα εμείς οι μεγάλοι ζώντας σ'αυτό το μπέρδεμα, νάχομε και παιδιά και νάχομε και την επίθυμία να τὰ ἰδοῦμε και ἐνάρετα και εὐτυχισμένα · ὄνειρευόμαστε να ζήσουν χωρίς πόνους και βάσανα, χωρίς κακίες και περιπέτειες, με ἄκραν ὑγείαν και ὑπόληψη στην κοινωνία για ὅλη τους τὴ ζωή. Ἀποκρύπτουμε ἐπιμελῶς βέβαια κι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας ἀκόμα ὅτι αὐτὸ τὸ “ για ὅλη τους τὴ ζωή ” εἶναι ταυτόσημο με τὸ “ μέχρι τὸ θάνατό τους ”.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς εἶναι ψεύτικη κι αὐτὸ μᾶς τὸ δείχνει ἀκόμα κι ὁ τραγικὸς Σοφοκλῆς στὸ δράμα “ Οἰδίπους Τύραννος ”. Ἐνῶ ὁ Οἰδίπους εἰκόνιζε τὸν τέλειο βασιλιά, τὸν ἄνθρωπο στὸ ἀνώτερο ἦθος με τὴν ὑψιστὴ εὐημερία, ἀγνοοῦσε ὅτι κάτω ἀπ'τὰ πόδια του ἔχασκε ἓνα μαῦρο βάραθρο, αὐτὸ ποὺ εἰκονίζουν ὅλοι οἱ ἀγιογράφοι κάτω ἀπὸ τὴ φάτνη τοῦ Θεοῦ Βρέφους στὴν εἰκόνα τῆς Γέννησης.

Μ'αὐτὸ τὸ βάραθρο καλούμαστε ν'ἀναμετρηθοῦμε κι ἐμεῖς και τὰ παιδιά μας. Καὶ μιὰ τέτοια ἀναμέτρηση δὲν εἶναι τόσο εὐκόλη, τόσο ἀναίμακτη · βλέπομε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς πολέμησε αὐτὸ τὸ βάραθρο με τὴ σάρκωση και τὸ θάνατο τοῦ Υἱοῦ του, ἡ Ἁγία Παρθένος δέχτηκε να διακονήσει αὐτὸν τὸν πόλεμο με τὴ ρομφαία, ποὺ τῆς προφήτεψε ὁ πρεσβύτερος Συμεών. Καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μέγα και μοναδικὸ δράμα ὅλα τὰ σενάρια μιᾶς εὐσεβοῦς ἀδιατάρακτης εὐημερίας γελοιοποιοῦνται.

Κι ἔτσι παραμένει τὸ ἐρώτημα τί θὰ κάνετε με τὰ παιδιά σας, ποὺ ἤδη πέφτουν σὲ βάραθρα ἀποτυχίας και ἀποσύνθεσης και δὲν εἶστε σὲ θέση να τὰ συνετίσετε ; Ἡ κατηγορία τῶν διεφθαρμένων γονέων, τῶν γονέων ποὺ δὲν θέλουν να βγοῦν ἀπὸ τὸ φαῦλο κύκλο τοῦ μηδενισμοῦ, ἤδη βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ πυρακτωμένα βέλη τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν παιδιῶν τους με τὶς ἐξαρτήσεις ἀπὸ ὅλα τὰ παραισθησιογόνα, με τὶς διαστροφές, με τὶς βαριές ἀρρώστιες τῆς διαφθορᾶς (ἔιτζ, ψυχασθένειες και ἄλλα πολλὰ), με τὶς ἀκραῖες πολιτικὲς ὀργανώσεις και λοιπὰ.

Οἱ γονεῖς αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἔχουν χάσει τὰ παιδιά τους και σύρονται μεταξὺ τῆς ἀναισθησίας και τῆς ἀπαρηγόρητης ὀδύνης. Τέτοια ἀναισθησία ἀποζητοῦν και καλλιεργοῦν μέσα τους οἱ γονεῖς (γιατί γονεῖς εἶναι) τῶν παιδιῶν, ποὺ ἐξοντώνονται με τὶς ἐκτρώσεις. Κι ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ “ ἀμανέτι ” τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Μακρυγιάννη και δὲν ἀποκοιμιέται εὐκόλα, ἡ δεύτερη κατηγορία γονιῶν, τῶν γονιῶν ποὺ σπαράζουν στὴν ὀδύνη, διατηροῦν ἀκόμα τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς τους, τραυματισμένη βέβαια, ἀλλὰ ἀκόμα ὑπαρκτή.

Αυτοί έχουν τή μεγάλη πίκρα αλλά συγχρόνως είναι και οι συμπαθέστεροι τῶν ἀποτυχημένων γονιῶν κι αυτοί ἀκόμα πού πείθουν περισσότερο τὰ παραστρατημένα παιδιά τους κι ἀκόμα εἶναι πιό κοντά ἀπ' ὄλους στή μετάνοια. Αὐτές οἱ οἰκογένειες, πού ἀπέτυχαν νά δώσουν ὑγιεῖς ἢ τούλάχιστον ὑποφερτοῦς ἀπογόνους, συντηροῦν κάποια “αἰσιοδοξία” ὅτι σέ μιὰ δυὸ γενιές θά πάψουν νά ὑπάρχουν στήν πλειονότητά τους, γιατί οἱ “μοντέρνοι” νέοι ἀποφεύγουν τήν τεκνογονία καί παραμένουν ἄτεκνοι. Σέ μιὰ κοινωνία, πού ἡ κυρίαρχη φιλοσοφία εἶναι ἡ ἀποφυγή κάθε πόνου καί κάθε εὐθύνης, πῶς νά γεννηθοῦν παιδιά ;

Ἔτσι οἱ μοντέρνες οἰκογένειες “ αὐτοκτονοῦν ” ὡς πρὸς τὸ μέλλον τους καί ἀποσύρονται ἀπὸ τήν ἱστορία τοῦ ἔθνους. Μὲ τὰ στατιστικά συμπεράσματα οἱ μοντέρνες οἰκογένειες δὲν θά ἐκπροσωποῦνται πιά στήν κοινωνία μας μετὰ ἀπὸ 15-20 χρόνια. Οἱ ἐκτρώσεις, τὰ διαζύγια, ἡ αὔξηση τῶν χρηστῶν παραισθησιογόνων καί ἡ ἀντισύλληψη ἰσοδυναμοῦν μὲ γενική σφαγή τοῦ πληθυσμοῦ.

Ὡσπου νά φτάσει ὁμως ἡ σφαγή στὸ ἀποκορύφωμά της καί νά γίνει τραγικὰ αἰσθητὴ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ λαοῦ, πού ζεῖ ὑποταγμένο στὸ μοντέρνο τρόπο ζωῆς, οἱ παραδοσιακὲς οἰκογένειες θά ἔχουν τὶς ἀπώλειές τους κι αὐτὲς ἀπὸ τήν ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντος. Δὲν θά μπορέσουν κι αὐτὲς νά κρατήσουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ τήν παραπλανητικὴ μίμηση τῶν ἄλλων. Δὲν θά εἶναι ὁμως θύματα, ὅπως ἤδη παραπονιοῦνται · σέ μεγάλο βαθμὸ θά ἔχουν κι αυτοὶ τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης.

Γιὰ νά κρατήσουν τὰ παιδιά τους στήν ἀγνή, εὐγενική καί δημιουργικὴ ζωή, πρέπει νά τὴν πραγματοποιήσουν ὀργανωμένη στήν οἰκογένειά τους. Αὐτὸ σημαίνει ἔντονη καί θερμὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωή, παραδοσιακὴ ψυχαγωγία, συντήρηση καί ἀναθέρμανση τῶν ἐθνικῶν ἐθίμων, ἀπεριόριστες γεννήσεις, ὑποστήριξη τῶν νέων, ὥστε νά κάνουν τὸ συντομότερο δυνατὸ οἰκογένειες. Ἀκόμα χρειάζεται αὐτὴ ἡ ἀναζωογόνηση τῆς ἐθνικῆς παράδοσης, ἐπιστράτευση δυναμικῶν ἱερέων καί δασκάλων.

Αὐτὰ ἀκούγονται ἀφελῆ ἐφόσον οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀκόμα πληγωμένες μπροστὰ στὶς ἐπιδείξεις καί στὶς ὑποσχέσεις τῆς μοντέρνας ζωῆς. Καί ἂν αὐτὸ δὲν συμβαίνει καί τόσο στοὺς γονεῖς, συμβαίνει σέ πολὺ μεγάλο βαθμὸ στὰ παιδιά τους. Μπροστὰ ὁμως στήν κόλαση τῆς γενικῆς κατάθλιψης, ὅταν οἱ ἄμεσες καί ἔμμεσες αὐτοκτονίες θά κάνουν θραύση, τότε ἡ ὀργανωμένη παραδοσιακὴ ζωή θά γίνει καρδιακὴ ἀνάγκη καί τότε θά ἰδοῦμε τὴ γνήσια καί αὐθόρμητη εἰκόνα της.

Βέβαια για όλα αυτά προαπαιτείται ή μετάνοια και ή στροφή τῶν ψυχῶν στο Χριστό. Κάτω ἀπό τὴν αἴσθηση τῆς τραγικῆς κατάπτωσης τῆς κοινωνίας, ὅταν οἱ ἄλλοι δρόμοι θὰ ἔχουν ἐλεγχθεῖ ἀνεπαρκεῖς, τότε ἀναμένουμε μιὰ αἰσθητὴ ἀναγέννηση τῆς κοινωνίας.

Ἔχουμε τὸ προνόμιο νὰ προερχόμαστε ἀπὸ τέτοιες ὀργανωμένες οἰκογένειες, ποὺ τήρησαν τὴν παράδοση μιᾶς ὑγιοῦς κοινωνίας, ποὺ συνδύασε τὴ θερμὴ πίστη μὲ τὴν πρόσχαρη καλλιέργεια τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς λεβεντιᾶς. Αὐτὸ ἔδειξε ἡ Ἱστορία μας, ποὺ ἀπέσπασε τὸ θαυμασμὸ τοῦ κόσμου. Δὲν χρειαζόμαστε λοιπὸν πειραματισμοὺς καὶ οὐτοπίες σὰν τὴν Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος. Μποροῦμε νὰ φυσήσουμε τὰ κάρβουνα ποὺ καΐνε ἀκόμα στὴν ἐστία τῆς καρδιᾶς μας.

Γιὰ τοὺς νέους μας ξοδεύουμε πολλὰ χρήματα καὶ κυρίως γιὰ τὶς σπουδές τους. Ξοδεύουμε περισσότερα γιὰ τὶς σπουδές καὶ γιὰ τὴν ψυχαγωγία τους παρὰ γιὰ τὴν διατροφή τους. Νομίζουμε ὅτι μὲ τὶς σπουδές τους θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφή τους, μὲ τὴν ψυχαγωγία τους θ' ἀντέξουν τὸν κόπο τῶν σπουδῶν τους. Ὅμως διαπιστώνουμε ὕστερα μὲ κατάπληξη ὅτι τὰ παιδιά μας οὔτε εὐτυχοῦν ἀπ'τὸ ἐπάγγελμά τους, οὔτε παρηγορημένα καὶ εὐτυχισμένα εἶναι μὲ τὴν ψυχαγωγία τους. Κάνουν συχνὰ ὑστερικές ἐκδηλώσεις, γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ πείσουν τοὺς ἄλλους ὅτι εἶναι εὐτυχισμένοι. Κι ὅμως δὲν εἶναι.

Πλούσιους κάνουν τοὺς ψυχιάτρους καὶ τὶς τραγουδίστριες χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ τὰ ναρκωτικὰ δὲν ἔχουν ὅπως πρῶτα τοὺς περισσότερους πελάτες ἀνάμεσα στὸν ὑπόκοσμο, τοὺς ἔχουν ἀνάμεσα στοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Τί ἄλλο θέλουμε γιὰ νὰ πειστοῦμε ὅτι τὸ μοντέλο ζωῆς ποὺ διαλέξαμε, ἀγαπήσαμε καὶ ἀκριβοπληρώσαμε, δὲν μᾶς ταιριάζει, εἶναι ἀπάνθρωπο καὶ μᾶς ἀρρωσταίνει ; Κι ὅμως ἐμεῖς τὸ ἀνεχόμαστε, τὸ γλυκοκοιτάζουμε, ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα μπροστὰ στὰ βαριὰ νοσηρὰ ἀποτελέσματα στὴν ὑγεία καὶ στὶς σχέσεις τῶν παιδιῶν μας ἐπιστρατεύουμε τὴν ὑποκρισία μας καὶ πολεμᾶμε νὰ ἀποτρέψουμε τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὴν παράδοσή τους σ'αὐτὸ καὶ συνήθως βέβαια δὲν πετυχαίνουμε τίποτα.

Τελικὰ ἐλεγχόμαστε ὡς κοινωνία, ποὺ ζητάει νὰ κρατήσῃ κάποια ἐξωτερικὰ σημάδια τῆς προγονικῆς μας παράδοσης, μὲ τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ πείσουμε τὰ παιδιά μας. Κι ἀπὸ τὴ δική μας ῥαθυμία ἀφίνουμε ἀδύνατη τὴ νεολαία μας μπροστὰ στὴν πρόκληση τοῦ μηδε-

νισμού και ενώ υποφέρουμε χωρίς αποτέλεσμα, δεν αποφασίζουμε να πάρουμε στα σοβαρά τη σωτηρία μας.

Δεν έχουμε καταλάβει ότι η αλλαγή που έγινε στον κόσμο είναι πολύ μεγάλη και άσήκωτη με το βάρος της. Η αποθέωση της στιγμιαίας ήδονης και του επιδερμικού αισθήματος καθώς και η περιθωριοποίηση κάθε πνευματικού ενδιαφέροντος επεκράτησαν τόσο γρήγορα γιατί τὰ γέννησε η εὐημερία τῶν ἐφευρέσεων και τὰ καλλιέργησε η θριαμβεύουσα τηλεόραση. Ἐτσι δὲν μπορούμε νὰ γευόμαστε μὲ κρυφὴ χαρὰ τὰ ὠραιοποιημένα πρόστυχα δῶρα τῆς ἀστικής προόδου και τὴν ἴδια ὥρα νᾶχομε και τὴ συνείδηση ἥσυχη σαν περίπου ἀθῶοι.

Κάποια στιγμή (και μάλιστα σύντομα) θὰ πρέπει νὰ μετανοήσουμε λεβέντικα και νὰ θυμηθοῦμε ἐκεῖνο τὸ “ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ” ποὺ ἀκούγεται συχνὰ στὶς ἐκκλησιές. Μὰ νὰ χάσουμε, ἀδερφοί μου, νὰ χάσουμε τὰ παιδάκια μας (μαζί μὲ τὶς ψυχές μας) γιὰ μιὰ ὑπόκριση τοῦ μοντερνισμού ; γιὰτὶ πραγματικὰ ὑποκρινόμαστε τοὺς μοντέρνους ἄμεσα οἱ καρδιές μας εἶναι πολὺ συντηρητικές. Τί κακὸ εἶναι ἄλλωστε νὰ συντηρεῖς ὅ,τι σὲ παρηγορεῖ ; Ἀλήθεια, ἓνα ἀθῶο και εὐλαβικὸ (και φιλότιμο) βλέμμα τοῦ παιδιοῦ μας δὲν ἀξίζει τὸν οὐρανὸ μὲ τ’ ἄστρα ὅλα ; Γιὰτὶ πληρώνουμε ἑκατομμύρια γιὰ νὰ προστυχέψουμε τὰ παιδιά μας. Ἀφοῦ τ’ ἀποτελέσματα εἶναι τόσο πικρά, σὲ τελικὴ ἀνάλυση ποιὸν πᾶμε νὰ εὐχαριστήσουμε ;

Ἄντε, ἀδερφοί μου και καλὴ Ἀνάσταση.

Και μιὰ ὑστερόγραφη συμβουλή. Αὐτὰ ποὺ λέμε τύπους στὴν παράδοσή μας ἔχουν τόσο ἔντονη τὴν ὁσμὴ τῆς οὐσίας, ποὺ μόλις τὰ πιάσουμε, πετοῦνε ρίζες και βλαστοὺς. Δοκιμάστε τα.

Φιλολογικὴ Ἐπιμέλεια, Αἰκατερίνη Κόρμαλη Γανωτῆ.

Πηγή : <http://konstantinosganotis.gr/omilies-menou>